

Arrest

nr. 217 913 van 5 maart 2019
in de zaak X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 7 juni 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 16 mei 2018 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 19 december 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 januari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat I. LECOMPTE, die *loco* advocaat S. MICHOLT verschijnt voor verzoekster en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 16 mei 2018 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten. De beslissing wordt op dezelfde dag ter kennis gebracht aan verzoekster.

Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw:

naam: F. , voornaam: L. geboortedatum: (...) 1987 geboorteplaats: Warri
nationaliteit: Nigeria

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België onmiddellijk te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

- tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,
- tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van de artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Artikel 7, alinea 1, van de wet:

- 1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2, van de wet vereiste documenten;

Betrokkene heeft geen geldig visum in haar paspoort.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;

Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot het sluiten van een wettelijke samenwoning en onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit(en) waarvoor hij op 07.06.2017 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- artikel 74/14 §3, 1 °: er bestaat een risico op onderduiken

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen : de aanvraag om machtiging tot verblijf die door F. L. op datum van 09.09.2013 werd ingediend in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, werd op 07.10.2013 onontvankelijk verklaard.

Betrokkene heeft zich reeds niet aan de verwijderingsmaatregel gehouden : F. L. heeft meerdere bevelen het grondgebied te verlaten gekregen : op 09.08.2013, 28.10.2013 en op 06.09.2016. Het administratief dossier bevat geen bewijs dat ze gevolg heeft gegeven aan deze maatregelen.

- artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde
- Betrokkene heeft zich schuldig gemaakt aan poging tot het sluiten van een wettelijke samenwoning en onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit(en) waarvoor hij op 07.06.2017 door de Correctionele Rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden.

Gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene werd op 28.10.2013 onderworpen aan een inreisverbod geldig 3 jaar.

Ingevolge haar vrijheidsberoving werd betrokkene in het bezit gesteld van de vragenlijst met betrekking tot de Hoorplicht. De Administratie is niet in het bezit van het ingevulde document. Met andere woorden, de betrokkene heeft ervoor gekozen om geen gebruik te maken van haar recht om gehoord te worden voor deze beslissing. De artikelen 3 en 8 van het EVRM zijn bijgevolg niet van toepassing.

Betrokkene heeft weliswaar een partner en kinderen op het Belgisch grondgebied. Het wordt niet betwist dat zij zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van het artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden.

Dit stelt haar echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met haar gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag."

2. Over de rechtspleging

De raadsman van verzoekster legt ter terechtzitting een bijkomend stuk neer, zijnde een kopie van het vonnis van 26 oktober 2018 van de rechtbank van eerste aanleg West-Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctionele rechtbank, ter actualisering van haar dossier.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In het enige middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 7, 74/13, 74/14 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de artikelen 7 en 24 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000, in werking getreden op 1 december 2009 (hierna: het Handvest), van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van het billijkheids- en het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, van het proportionaliteitsbeginsel en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

"4. IN RECHTE

4.1. EERSTE EN ENIGSTE MIDDEL:

- **SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN DE VREEMDELINGENWET;**
- **SCHENDING VAN ARTIKEL 74/13 VAN DE VREEMDELINGENWET;**
- **SCHENDING VAN ARTIKEL 74/14 VAN DE VREEMDELINGENWET;**
- **SCHENDING VAN ARTIKEL 7 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU;**
- **SCHENDING VAN ARTIKEL 24 VAN HET HANDVEST VAN DE GRONDRECHTEN VAN DE EU;**
- **SCHENDING VAN ARTIKEL 8 E.V.R.M.;**
- **SCHENDING VAN HET BILLIJKHEIDS – EN REDELIJKHEIDSBEGINSEL;**
- **SCHENDING VAN DE MATERIËLE MOTIVERINGPLICHT;**
- **SCHENDING VAN HET PROPORTIONALITEITSBEGINSEL;**
- **SCHENDING VAN DE ZORGVULDIGHEIDSP LICHT.**

Samenvatting middel:

De verwerende partij houdt in de bestreden beslissing geen rekening van de specifieke gezinssituatie van de verzoekende partij. Noch wordt in de bestreden beslissing het belang van het kind beoordeeld. Het is immers de plicht van de verwerende partij de impact na te gaan van een gedwongen scheiding tussen het kind en z'n moeder, de verzoekende partij. In hoofde van de verzoekende partij, maar ook in hoofde van haar kinderen en partner betekent deze bestreden beslissing een ernstige inbreuk van artikel 8 E.V.R.M. Daarnaast worden ook bovengaande wetsartikelen geschonden.

4.1.1.

Het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) van 16 mei 2018 (kennisgeving 16 mei 2018) werd genomen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.”

Niettegenstaande de gebonden bevoegdheid van de verwerende partij in bepaalde gevallen, mag er geen bevel worden gegeven of mag het bevel niet ten uitvoer worden gelegd wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het E.V.R.M. (cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). Het E.V.R.M. primeert op de vreemdelingenwet en de Raad dient dan ook in het kader van voorliggende betwisting de gegrondheid te onderzoeken van de middelen die gestoeld worden op een schending van de hogere rechtsnormen.

Daarnaast stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat bij een verwijderingsmaatregel ten allen tijde dient rekening gehouden te worden met het hoger belang van het kind, het gezins – en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet maakt derhalve een individueel onderzoek noodzakelijk:

“Waar de verwerende partij voorhoudt dat het in de eerste plaats toekomt aan diegene die zich wil beroepen op de bescherming in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet om aan de hand van concrete gegevens aan te tonen dat hij zich daadwerkelijk bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden en dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet niet voorziet dat specifiek gemotiveerd moet worden omtrent de in dit artikel bepaalde belangen, stelt de Raad vast dat dit betoog strijdig is met deze bepaling. De verwijderingsbeslissing moet immers worden genomen door rekening te houden met de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet. Door bovenvermeld betoog legt de verwerende partij evenwel een verplichting – die op de staatssecretaris of zijn gemachtigde rust – bij de vreemdeling die zou moeten aantonen dat hij zich bevindt in één van de in dit artikel vermelde omstandigheden (cf. RvS 26 juni 2014, nrs. 227.898 en 227.900). Waar in de aanloop naar, dan wel het nemen van de bestreden beslissing geen blijk wordt gegeven van een onderzoek naar of afweging van de omstandigheden zoals uiteengezet in artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, in casu het hoger belang van verzoekende partij's kind en haar gezinsleden, kan de Raad alleen maar vaststellen dat de gemachtigde bij het nemen van de bestreden beslissing niet is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.” (RvV, 17 december 2014, nr. 135 296).

Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor terugkeer) en refereert naar artikel 8 E.V.R.M. (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368/IX).

Artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt voorts dat eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé -, zijn familie – en gezinsleden.

Artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU stelt daarnaast dat bij alle handelingen betreffende kinderen, de belangen van het kind de eerste overweging vormen.

4.1.2.

De verzoekende partij wijst erop dat er in casu duidelijk sprake is van een privé- , gezins- en familieleden in hoofde van de verzoekende partij.

Zoals aangehaald in het feitenrelaas vormt de verzoekende partij een hecht gezin met haar partner, de heer N. E. en haar beide kinderen D. en P.

Providence beschikt, net zoals haar vader, in België over een onbeperkt verblijfsrecht (stuk 4 en stuk 5). De bestreden beslissing oordeelt dat er weliswaar toepassing kan gemaakt worden van artikel 8 E.V.R.M., maar dat het desbetreffende wetsartikel niet wordt geschonden nu er geen in dit geval geen vrijstelling van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet opgesomde documenten. Daarnaast stelt de bestreden beslissing dat er slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding van de verzoekende partij met haar partner en gezin.

Deze afweging, hetwelk uiterst summier is gebeurd, voldoet niet aan de vereisten van artikel 8 E.V.R.M., artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 7 en 24 Handvest van de Grondrechten van de EU.

Conform de rechtspraak van het E.H.R.M, heeft elke Staat het recht om, met respect voor verdragsverplichtingen, de toegang tot het grondgebied voor vreemdelingen zelf te regelen. Het E.V.R.M verleent het recht niet aan vreemdelingen om een bepaald land binnen te komen of er te verblijven, en Staten hebben de bevoegdheid om een vreemdeling uit te wijzen die strafrechtelijk veroordeeld wordt met het oog op de handhaving van de openbare orde. Niettemin moet elke uitwijzingsbeslissing voldoen aan de voorwaarden vermeld in artikel 8 E.V.R.M: wettigheid, noodzakelijkheid in een democratische samenleving en proportioneel ten opzichte van het beoogde legitieme doel:

"The Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and, in pursuit of their task of maintaining public order, Contracting States have the power to expel an alien convicted of criminal offences. However, their decisions in this field must, in so far as they may interfere with a right protected under paragraph 1 of Article 8, be in accordance with the law and necessary in a democratic society, that is to say, justified by a pressing social need and, in particular, proportionate to the legitimate aim pursued."

(E.H.R.M 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran t. Oostenrijk, §62)

De bevoegde overheid is in deze omstandigheden gehouden, conform de vaste rechtspraak van het EHRM, in concreto een belangenafweging te maken tussen enerzijds de inmenging in het gezinsleven en anderzijds de algemene belangen anderzijds. Deze belangenafweging moet het resultaat zijn van een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van de zaak en dit rekening houdende met alle omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

De bestreden beslissing zou bijgevolg het resultaat moeten zijn van een billijke afweging tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang.

Uit de rechtspraak van het E.H.R.M blijkt voorts dat waar overwegingen van openbare orde of nationale veiligheid een rol spelen, zoals in voorliggend geval, het E.H.R.M een aantal criteria heeft geformuleerd die nationale overheden in het treffen van een billijke belangenafweging moeten leiden, met name de zgn. Boultif/Üner criteria (EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 141). Het gewicht dat aan elk van de criteria wordt toegekend, varieert naargelang de bijzondere omstandigheden van de individuele zaak.

De criteria worden in vaste rechtspraak van het E.H.R.M opgesomd als volgt:

- de aard en ernst van de strafrechtelijke inbreuken;*
- de tijdsduur van het verblijf in het gastland;*
- de tijdsduur die verstreken is sinds de inbreuk en het gedrag van de verzoekende partij sindsdien;*
- de nationaliteit van de betrokkenen;*
- de gezinssituatie van de verzoekende partij;*
- de vraag of de partner kennis had van de inbreuk bij de totstandkoming van de gezinsrelatie;*
- de kinderen uit dit huwelijk en hun leeftijd;*
- de ernst van de moeilijkheden die de partner riskeert te ondervinden in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- het belang en welzijn van de kinderen, in het bijzonder de ernst van de moeilijkheden die de kinderen riskeren in het land waarheen ze worden uitgewezen;*
- de hechtheid van de sociale, culturele en familiale banden met het gastland en het land waarheen ze worden verwijderd.*

Het vaststellen van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals in casu het geval is en integraal wordt betwist door de verzoekende partij, volstaat hoe dan ook niet. Het moet worden nagegaan of de bescherming van de openbare orde, zoals uitgedrukt door een bevel om het grondgebied te verlaten, in verhouding staat met de concrete individuele belangen van de verzoekende partij.

Eveneens vormt het hoger belang van het kind een essentiële overweging die moet worden meegenomen in de belangenafweging onder artikel 8 van het E.V.R.M. Hoewel het belang van het kind op zich niet beslissend is, moet aan dit belang een zeker gewicht worden toegekend. Dit betekent dat nationale overheden aandacht moeten besteden aan de elementen met betrekking tot de uitvoerbaarheid, haalbaarheid, proportionaliteit van een verblijfs- en of verwijderingsmaatregel die wordt

getroffen ten aanzien van een ouder en deze moeten beoordelen in het licht van het belang van de betrokken kinderen.

Ook het Kinderrechtenverdrag⁴ stelt in haar artikel 7 dat het in het belang van ieder kind is beide ouders te kennen. Ieder kind heeft ook recht op regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met zijn beide ouders te onderhouden (artikel 24.3 Handvest).

Onder verwijzing van het internationaal recht, waaronder artikel 9 van het Kinderrechtenverdrag en artikel 24 van het Handvest, zet het E.H.R.M. in een arrest van de Grote Kamer uiteen dat het beginsel van het belang van kind twee aspecten omvat, met name het behouden van eenheid van het gezin en het welzijn van het kind (E.H.R.M. 6 juli 2010, nr. 41615/07, Neulinger en Shuruk v. Zwitserland (GK), par. 48, 56 en 135 – 136).

In die zin verwijst de verzoekende partij naar analogie naar verschillende arresten van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarin de Raad eveneens van oordeel was dat het belang van het kind doorslaggevend was⁵. In de bestreden blijkt echter niet dat het hoger belang van het kind waarvan de verzoekende partij de moeder is, in aanmerking werd genomen. De verwerende partij diende derhalve rekening te houden met de impact van een gedwongen scheiding van hun moeder op de kinderen alsook te onderzoeken en tevens uiteen te zetten waarom het belang van de staat dat bestaat uit het doen naleven van de immigratiewetgeving primeert op de belangen van de kinderen dat uit het onderhouden van regelmatige persoonlijke betrekkingen en rechtstreekse contacten met hun beide ouders alsook het recht om niet van één van de ouders gescheiden te worden.

Een schending van artikel 8 E.V.R.M. juncto artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 7 en 24 van het Handvest van de Grondrechten van de EU, kan in, samenhang met de op de verwerende partij rustende materiële motiveringsplicht worden aangenomen.

4.1.3.

In de bestreden beslissing wordt eveneens gemotiveerd dat een “tijdelijke scheiding van betrokkene met haar gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate (verstoot) dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het voornoemde verdrag”, doch het hogere belang van het kind(eren) van de verzoekende partij werd hierbij NIET in ogenschouw genomen.

Bovendien werd aan de verzoekende partij een inreisverbod van drie jaar werd opgelegd, zodat het niet ernstig is om te stellen dat het om een tijdelijke scheiding gaat. De verzoekende partij zou dan nog een legaal verblijf moeten toegestaan worden om zich wederom te verenigen met zijn gezin. Evenmin is het gegarandeerd dat de verwerende partij een opheffing van het inreisverbod zou toestaan voor het einde van de duurtijd ervan. Dit is trouwens onwaarschijnlijk omdat men zou kunnen voorhouden dat de openbare orde dient gevrijwaard te worden (cf. vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctioneel van 7 juni 2017) (naar analogie: stuk 9, RvV nr. 162 443 van 19 februari 2016)

Omwille van deze redenen blijkt dat de verwerende partij in de bestreden beslissing geen correcte belangenafweging heeft gemaakt, rekening houdende met bovenvermelde elementen. De verwerende partij handelt bijgevolg onzorgvuldig en onredelijk.

4.1.4.

Dient tenslotte nog opgemerkt worden dat de verwerende partij, betreffende het opleggen van een termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten ontegensprekelijk een discretionaire bevoegdheid heeft.

Overeenkomstig artikel 74/14, § 3, 1 ° en 3 ° van de Vreemdelingenwet kan de verwerende partij de termijn om het grondgebied te verlaten verminderen indien de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven. Doch, gelet op de discretionaire bevoegdheid dient er een afweging geval per geval te gebeuren. Immers, het kan goed zijn dat de verzoekende partij door overmacht niet naar haar land van herkomst kon terugkeren. En dit is zeker het geval, gelet op de in casu aanwezige minderjarige kinderen.

Evenmin is de verzoekende partij een gevaar voor de openbare orde. Er dient namelijk benadrukt te worden dat het vonnis van de rechtbank van eerste aanleg West – Vlaanderen, afdeling Brugge, sectie correctioneel van 7 juni 2017 NIET DEFINITIEF is.

De verzoekende partij heeft verzet aangetekend, hetgeen door de rechtbank op 16 mei 2018 ontvankelijk werd verklaard (stuk 8). De procedure ten gronde wordt pas in oktober 2018 verdergezet.

Er wordt in casu op geen enkel moment rekening gehouden met de specifieke omstandigheden, noch werd een verwijzing naar de feiten gemaakt.

Artikel 74/14 van de Vreemdelingenwet wordt, in samenhang met de op de verwerende partij rustende zorgvuldigheidsplicht, geschonden.

4.1.5.

Concluderend kan men stellen dat het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) disproportioneel is aan het beoogde doel. Huidige bestreden beslissing is onaanvaardbaar en volstrekt inhumain.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg niet op de verwerende partij op zorgvuldige wijze voornoemde belangenafweging heeft toegepast en alle individuele elementen in rekening werd gebracht.

Bovendien is de bestreden beslissing volledig buiten proportie. Er wordt geen rekening gehouden met het familieleven van de verzoekende partij en het belang van het in casu aanwezige minderjarig kind(eren). Niet alleen wordt het proportionaliteitsbeginsel, maar ook het redelijkheids- en billijkheidsbeginsel geschonden.

De werkmethode die de verwerende partij in casu heeft toegepast schendt het principe van behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht. Het kan niet dat het gezin van de verzoekende partij op de helling komt te staan. Bijgevolg is de materiële motiveringsplicht manifest geschonden.

Dit middel is, gelet op bovenstaande argumentatie, ernstig en gegrond."

3.2. Verzoekster verwijst naar artikel 7 van de vreemdelingenwet en betoogt dat de gemachtigde van de staatssecretaris in ieder geval de hogere rechtsnormen dient te respecteren, waarna zij eveneens verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet, artikel 5 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (de Terugkeerrichtlijn) en de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Wat de concrete elementen betreft, verwijst verzoekster naar haar hecht gezin met haar partner, de heer N. E. en haar kinderen D. en P. Zij zet uiteen dat P. net zoals haar vader in België over een onbeperkt verblijfsrecht beschikt. Zij betoogt dat de bestreden beslissing oordeelt dat er weliswaar toepassing kan gemaakt worden van artikel 8 van het EVRM, maar "dat het desbetreffende wetsartikel niet wordt geschonden nu er geen in dit geval geen vrijstelling van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet opgesomde documenten" en dat de bestreden beslissing stelt dat er slechts sprake zou zijn van een tijdelijke scheiding van verzoekster met haar partner en gezin. Naar de mening van verzoekster is deze afweging uiterst summier en voldoet deze niet aan de vereisten van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en de artikelen 7 en 24 van het Handvest.

Vervolgens geeft verzoekster een uitgebreide theoretische uiteenzetting met verwijzingen naar rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) waarna zij stelt dat de vaststelling van een mogelijke schending van de openbare orde, zoals *in casu*, hetgeen zij integraal betwist, hoe dan ook niet volstaat. Verder verwijst verzoekster uitgebreid naar het hoger belang van het kind, eveneens in het kader van artikel 8 van het EVRM.

De Raad benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, waarvan verzoekster de schending aanvoert, niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht

enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411; RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. De Raad mag zich bij het beoordelen van de billijkheid en de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931). Ook met betrekking tot de aangevoerde schending van het proportionaliteitsbeginsel moet worden gesteld dat het niet aan de Raad toekomt om - in de uitoefening van zijn wettigheidscontrole - zijn oordeel over de gepastheid van een bestuursbeslissing in de plaats te stellen van het oordeel van de bevoegde overheid (cf. RvS 30 september 2008, nr. 186.641).

De Raad stelt vast dat de juridische en de feitelijke motieven die de bestreden beslissing onderbouwen eenvoudig in deze beslissing kunnen gelezen worden. Er wordt immers verwezen naar artikel 7, eerste lid, 1° van de vreemdelingenwet en geduid dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de vereiste documenten. De gemachtigde van de staatssecretaris specificeert dat verzoekster niet in het bezit is van een geldig visum in haar paspoort. Eveneens wordt verwezen naar artikel 7, eerste lid, 3° van de vreemdelingenwet: het door zijn gedrag worden geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden. De gemachtigde concretiseert dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan een poging tot het sluiten van een wettelijke samenwoning en een onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk, feit(en) waarvoor zij op 7 juni 2017 door de correctionele rechtbank van Brugge veroordeeld werd tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. De gemachtigde besluit op dit punt dat gezien de maatschappelijke impact van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden. De feitelijke gegevens waarom de gemachtigde van de staatssecretaris meent toepassing te moeten maken van één van de criteria van artikel 7 van de vreemdelingenwet worden aldus wel degelijk vermeld. Ook wordt duidelijk aangegeven op grond van welke van de verschillende bepalingen van artikel 7 van de vreemdelingenwet het bevel om het grondgebied te verlaten wordt gegeven. Het determinerende motief waarop de bestreden beslissing is gebaseerd, wordt dan ook uitdrukkelijk vermeld. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de motiveringsplicht. Overigens blijkt uit het verzoekschrift dat verzoekster niet betwist dat zij niet over de vereiste documenten beschikt om in het Rijk te verblijven. Bijgevolg dient vastgesteld te worden dat verzoekster deze motivering niet weerlegt of betwist. Dit motief is reeds voldoende om de bestreden beslissing te schragen. De motivering is juist, draagkrachtig en pertinent. Een schending van artikel 7 van de vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

In de mate dat verzoekster met haar verwijzing naar onder meer de artikelen 7 en 9 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag) van voormelde artikelen de schending wenst aan te voeren, merkt de Raad op dat de wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden onzegd. Verzoekster kan daarom de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag niet dienstig inroepen (RvS 7 februari 1996, nr. 58.032; RvS 1 april 1997, nr. 65.754, RvS 21 oktober 1998, nr. 76.554, RvS 16 mei 2009, nr. 2707 (c)).

Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 24 van het Handvest moet worden geduid dat voormelde bepaling voorziet dat de overheidsinstanties of particuliere instanties de belangen van het kind als eerste overweging dienen te nemen "*bij alle handelingen betreffende kinderen*". Er moet echter worden aangegeven dat de verplichting om rekening te houden met de belangen van de kinderen niet impliceert dat verweerder geen verdere afweging mag maken en niet ook met andere belangen rekening vermag te houden (cf. GwH 7 maart 2013, nr. 30/2013). Zelfs in de gevallen waarbij er rekening moet

worden gehouden met de belangen van de kinderen is het derhalve niet uitgesloten dat wordt geopteerd voor een genuanceerd standpunt waarbij wordt geoordeeld dat de belangen van het kind niet dusdanig zwaar doorwegen.

Artikel 8 van het EVRM waarvan verzoekster de schending aanvoert, bepaalt:

- “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.*
- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”*

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka v. België, § 83) en anderzijds, dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. Een verzoekende partij die een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, dient minstens het begin van bewijs aan te brengen van een privéleven en een familie- en gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM waarop zij zich beroept. Dit begin van bewijs dient voldoende nauwkeurig te zijn met inachtneming van de omstandigheden van de zaak. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘*familie- en gezinsleven*’ noch het begrip ‘*privéleven*’. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd. De beoordeling of er al dan niet sprake is van een familie- of gezinsleven is in wezen een feitenkwestie die afhankelijk is van de aanwezigheid van effectief beleefde hechte persoonlijke banden (EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland (GK), § 150; EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 93). Het begrip ‘*privéleven*’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip ‘*privéleven*’ een ruime term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 27 augustus 2015, Parrillo/Italië (GK), § 153). De beoordeling of er sprake kan zijn van een privéleven, is ook een feitenkwestie.

Het gezinsleven tussen een moeder/vader en een minderjarig kind wordt in de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens verondersteld. Vanaf het moment van de geboorte en wegens dat feit zelf, bestaat er tussen het minderjarig kind en zijn ouder een band die gelijkstaat met “*gezinsleven*”. Om een voldoende graad van “*gezinsleven*” vast te stellen, is samenwoning van ouder en het minderjarig kind niet noodzakelijk vereist (EHRM 24 april 1996, nr. 22070/93, Boughanemi v. Frankrijk, par. 35) en wordt de band tussen een ouder en een minderjarig kind slechts in uitzonderlijke omstandigheden als ‘*verbroken*’ beschouwd. Het gezinsleven is thans geenszins betwist door de gemachtigde.

Nog daargelaten de vraag of artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en/of artikel 8 van het EVRM en/of artikel 7 van het Handvest een motiveringsplicht in zich draagt, kan verzoekster niet worden bijgetreden waar zij voorhoudt dat op geen enkele wijze rekening werd gehouden met de aanwezigheid van haar gezin in België.

Immers, de gemachtigde van de staatssecretaris stelt onder verwijzing naar de partner en kinderen van verzoekster uitdrukkelijk niet te betwisten dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Voormelde gemachtigde stel verder: “*Dit stelt haar echter niet vrij van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de wet van 15 december 1980 vereiste binnenkomst- en verblijfsdocumenten. De in artikel 2, eerste lid, 2° van voornoemde wet vereiste documenten hebben immers tot doel een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven. Daarenboven verstoort een tijdelijke scheiding van betrokkene met haar gezin, met het oog op het vervullen van de noodzakelijk formaliteiten ter voldoening van de wettelijke bepalingen, het gezinsleven niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van het artikel 8 van het voornoemde verdrag.*”

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd en dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM.

In casu is er overigens evenmin sprake van een inmenging in het gezinsleven, daar het voor verzoekster geen situatie van beëindiging van verblijf betreft. In dat geval moeten wel de positieve verplichtingen die er voor een overheid uit een gezinsleven zouden kunnen voortvloeien, worden onderzocht. Dan moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief gezinsleven elders. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Wat het belang van het kind betreft, betoogt verzoekster uitbundig dat hiermee rekening dient te worden gehouden. Zij is de mening toegedaan dat bij de verwijzing door de gemachtigde naar de tijdelijke scheiding het belang van het kind niet in ogenschouw wordt genomen. Bovendien werd haar een inreisverbod van drie jaar opgelegd zodat het niet ernstig zou zijn om te stellen dat het om een tijdelijke scheiding gaat, zo stelt zij.

De Raad merkt vooreerst, voor zover als nodig, op dat het inreisverbod niet het voorwerp uitmaakt van onderhavig beroep.

In casu toont de verzoekster niet aan dat zij het voorgehouden gezinsleven niet elders kan leiden. Het loutere feit dat leden van het gezin de Belgische nationaliteit bezitten, belet verzoekster en haar gezin niet zich elders te vestigen indien zij er over verblijfsrecht zouden kunnen beschikken.

Bovendien merkt de Raad op dat, indien verzoeksters haar gezin haar niet kan vergezellen, de moderne communicatiemiddelen kunnen zorgen voor regelmatige contacten. Ook wordt niet aangetoond dat het gezin van verzoekster haar niet zou kunnen komen bezoeken. De kinderen zijn geboren op (...) 2015 en (...) 2017. Waar verzoekster betoogt dat zij 'gedwongen' wordt gescheiden van haar kinderen kan zij niet worden gevolgd. Immers, niets verhindert dat de kinderen verzoekster vergezellen naar haar land van herkomst, te meer nu de kinderen heel jong zijn en niet schoolplichtig.

Tevens kan verzoekster vanuit het land van herkomst het nodige doen om de geijkte procedures te volgen via de bevoegde diplomatieke of consulaire post om haar gezin in België te komen bezoeken. Waar verzoekster voorhoudt dat het bekomen van een legaal verblijf om zich wederom te verenigen met haar gezin en het toestaan van een opheffing van het inreisverbod niet gegarandeerd is, beperkt zij zich tot hypothetische betogen waarmee geen rekening kan worden gehouden. Bovendien toont verzoekster thans met het ter terechtzitting bijgebrachte vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van 26 oktober 2018 aan dat zij is vrijgesproken voor de feiten van schijnsamenwoning. Verzoekster heeft aldus een bijkomend argument om haar de opheffing van het inreisverbod toe te staan en een legaal verblijf te bekomen ten einde haar gezin in België zo spoedig als mogelijk te vervoegen.

Waar verzoekster stelt dat de vaststelling van een mogelijke schending van de openbare orde hoe dan ook niet volstaat, gaat zij eraan voorbij dat dit niet het enige motief van de bestreden beslissing betreft. De bestreden beslissing steunt op de motieven dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten, dat gezien de maatschappelijk impact van de vermelde feiten kan worden afgeleid dat zij door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden en dat zij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor de duurtijd van 3 jaar.

De bestreden beslissing heeft een wettelijke basis en heeft tot doel de openbare orde te vrijwaren. Met betrekking tot de proportionaliteit, motiveert de gemachtigde dat verzoekster zich kan beroepen op een gezins- en privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM, maar ook dat dit haar niet vrijstelt van de verplichting in het bezit te zijn van de in artikel 2 van de vreemdelingenwet vereiste binnenkomst- en

verblijfsdocumenten die immers tot doel hebben een controle uit te oefenen betreffende de identiteit, de burgerlijke staat en het strafrechtelijk verleden van de vreemdeling die het grondgebied wenst te betreden of er wenst te verblijven.

Het EHRM heeft inzake immigratie er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43).

Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie RvS 28 juli 2007, nr. 40.061, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Verzoekster heeft haar gezinsleven in België volledig uitgebouwd in illegaal verblijf. Verzoekster kan niet verwachten dat de Belgische Staat in die omstandigheden een positieve verplichting zou hebben om haar toe te laten verder op het grondgebied te verblijven. Het Europees Hof toont zich streng ten aanzien van vreemdelingen die tijdens een onregelmatig of precair verblijf een relatie hebben aangegaan of een gezinsleven hebben opgebouwd.

Verzoekster toont niet aan dat haar situatie dermate buitengewoon is dat de gemachtigde omwille van haar gezinsleven de positieve verplichting had om het respect voor de bepalingen van de vreemdelingenwet, hetgeen als een legitiem doel met name als onderdeel van de openbare veiligheid kan worden beschouwd, opzij te schuiven. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat rekening werd gehouden met de aanwezigheid van de partner en de kinderen van verzoekster. De Raad herhaalt dat de kinderen nog niet schoolplichtig zijn en niets hen verhindert verzoekster te vergezellen naar haar land van herkomst voor de tijd dat nodig is om via de geijkte procedures de nodige documenten te bekomen.

Verzoekster zet niet op concrete wijze uiteen waaruit haar privéleven zou bestaan, laat staan dat zij dit staakt, zodat zij ook geen schending van het privéleven aantoonde.

Waar verzoekster doorheen haar betoog verwijst naar rechtspraak van de Raad, kan het volstaan te duiden dat deze arresten in de continentale rechtstraditie geen precedentenwerking kennen.

Uit de bestreden beslissing blijkt dan ook dat wel degelijk een onderzoek werd gevoerd, dat een afweging werd gemaakt in het licht van artikel 8 van het EVRM en dat rekening werd gehouden met het hoger belang van het kind. Een schending van (de belangenafweging in het licht van) artikel 8 van het EVRM of van de artikelen 7 en 24 van het Handvest wordt dan ook niet aangetoond.

Wat de aangevoerde schending van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet betreft, wijst de Raad er nog op dat artikel 74/13 van de vreemdelingenwet de hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM, weerspiegelt. Er is geen enkele reden om te veronderstellen dat het gezins- en familieleven waarmee volgens de beide normen rekening zou moeten worden gehouden op een verschillende manier zou moeten worden ingevuld. Gelet op het voorgaande wordt dan ook geen schending aangetoond van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

Vervolgens spitst verzoekster haar betoog toe op de afwezigheid van een toegekende termijn om het grondgebied te verlaten. Zij verwijst naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet en stelt dat zij wegens overmacht, zijnde de *in casu* aanwezige minderjarige kinderen, niet kon terugkeren naar haar land van herkomst.

Vooreerst benadrukt de Raad dat overmacht enkel kan voortvloeien uit een gebeurtenis buiten de menselijke wil die niet kon worden voorzien noch vermeden. Daarnaast kan wat de aanwezigheid van de kinderen betreft, worden verwezen naar hetgeen hoger werd uiteengezet.

Uit het bestreden bevel blijkt dat de gemachtigde van de staatsecretaris onder verwijzing naar artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de vreemdelingenwet de termijn om het grondgebied te verlaten naar 0 dagen vermindert. Hij verwijst naar het bestaan van een risico op onderduiken en de bedreiging voor de openbare orde. Verder specificeert hij wat het risico op onderduiken betreft, dat verzoekster geen bewijs levert dat het vermoeden van illegaal verblijf kan weerleggen en dat de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. Verzoekster heeft zich niet gehouden aan de verwijderingsmaatregel, zij heeft meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten gekregen: op 9 augustus 2013, 28 oktober 2013 en 6 september 2016 waarvan het administratief dossier geen bewijs bevat dat ze deze heeft uitgevoerd. Wat de bedreiging van de openbare orde betreft, specificeert de gemachtigde dat verzoekster zich schuldig heeft gemaakt aan een poging tot het sluiten van een wettelijke samenwoning en een onwettig binnenkomen of verblijf in het Rijk; feiten waarvoor zij op 7 juni 2017 door de correctionele rechtbank van Brugge werd veroordeeld tot een niet-definitieve gevangenisstraf van 10 maanden. Waar verzoekster thans een vonnis van 26 oktober 2018 van de rechtbank van eerste aanleg voorlegt, kan verzoekster de verwerende partij bezwaarlijk verwijten hiermee geen rekening te hebben gehouden, nu het vonnis dateert van na de bestreden beslissing.

Uit de bestreden beslissing blijkt bijgevolg dat de gemachtigde de juridische en de feitelijke motieven op grond waarvan hij tot de beslissing is gekomen om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, vermeldt. Verzoekster kan niet worden bijgetreden in haar stelling dat geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden.

Verzoekster betoogt dat zij geen gevaar voor de openbare orde vormt, daar het vermelde vonnis van 7 juni 2017 niet definitief is en er ontvankelijk verzet werd aangetekend. De gemachtigde kan niet worden verweten geen rekening te hebben gehouden met gebeurtenissen die plaats vonden na het nemen van de bestreden beslissing zodat verzoekster niet dienstig naar een behandeling van de zaak ten gronde in oktober 2018 kan verwijzen.

Waar verzoekster kritiek uit op het feit dat haar geen termijn werd toegekend om het grondgebied te verlaten, toont verzoekster geen actueel belang bij dit middelenonderdeel aan. Het belang dient immers te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak. Verzoekster kan conform artikel 74/14, § 1 van de vreemdelingenwet hoogstens een termijn van dertig dagen verkrijgen om uitvoering te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en deze is thans ruim overschreden.

Daarnaast spitst verzoekster zich enkel toe op hetgeen wordt gemotiveerd onder artikel 74/14, § 3, 3° van de vreemdelingenwet. Hetgeen wordt bepaald onder artikel 74/14, § 3, 1° van de vreemdelingenwet laat zij onverlet waardoor zij deze motieven niet aan het wankelen brengt en hoe dan ook de afwezigheid van termijn wordt gemotiveerd door de gemachtigde. Dit volstaat om de beslissing te schragen.

Tot slot stelt de Raad vast dat verzoekster niet betwist dat zij op 7 juni 2017 werd veroordeeld wegens de genoemde feiten. Het is de verwerende partij toegestaan om op verblijfsrechtelijk vlak een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid (cf. RvS 28 juni 2004, nr. 133.173; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). Het gegeven dat verzoekster niet 'definitief' werd veroordeeld wegens inbreuken op de strafwet, verhindert de verwerende partij niet om op basis van de vastgestelde feiten op verblijfsrechtelijk vlak maatregelen te nemen.

Een schending van artikel 74/14 van de vreemdelingenwet wordt dan ook niet aangetoond.

Verzoeksters aangevoerde grieven maken geenszins aannemelijk dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet in alle redelijkheid tot de bestreden beslissing is gekomen, noch wordt aangetoond dat niet voldoende onderzoek werd gevoerd of de proportionaliteit niet zou zijn gerespecteerd. De bestreden beslissing steunt op dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Een schending van de aangevoerde bepalingen en beginselen wordt dan ook niet aangetoond.

Het middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend negentien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN